

РЕШЕНИЕ

№ 290

гр. Варна, 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Г.а
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно наказателно дело № 20213110205220 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от М. СТ. М. от гр.Игнатиево, обл.Варна срещу Наказателно постановление № 23-0000536/10.06.2021г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна, с което на лицето било наложено административно наказание глоба в размер на 1500,00 лева, на основание чл.93в, ал.23, предл.1 от ЗАвПр.

Жалбоподателят счита наказателното постановление за незаконосъобразно, като постановено при неправилно установена фактическа обстановка и нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Изтъква, че не е конкретизирано авторството на сочения за нарушен Регламент, което затруднявало правото му на защита. Позицията се на разпоредбата на чл.3, б.„ж“ от Регламент №561/2006г. на ЕПС като твърди, че към момента на проверката с автомобила не е извършван превоз, а е бил придвижван към съответен сервиз, в който е следвало да бъде монтиран тахограф след извършен ремонт. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление и претендира присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на евентуално претендираното от въззиваемата страна юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от процесуален представител- адв.И.Г. от АК-Варна, който поддържа жалбата

на изложените в нея основания.

Въззиваемата страна депозира писмено становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение и претендира присъждане на възнаграждение за осъществено процесуално представителство. В съдебно заседание не изпраща процесуален представител.

Жалбата е подадена от надлежна страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 7-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН (в действалата към този момент редакция), срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: На 11.02.2021г. жалбоподателят управлявал по Р П III-2008 в посока от с.Езерово към гр.Варна товарен автомобил марка „Камаз 55111“ от категория N 3, с рег. № B2366BX, с допустима максимална маса 22200 кг. Товарният автомобил бил предназначен за извършване на обществен превоз на товари и бил включен в списък към лиценз №11251 за превоз на товари на територията на Република България, но бил без монтиран тахограф, като в този момент се движел без товар. Около 09,50ч., в близост до Мелница Варна, водачът бил спрян за проверка от св.Ст. Хр. Ст.-инспектор към РД „АА“-Варна, в хода на която била установена липсата на монтиран тахограф в превозното средство. Проверяващият преценил и че извършваните с превозното средство превози попадат в обхвата на Регламент №561/2006г. на ЕО. Във връзка с тези констатации на същата дата бил съставен акт за установяване на административно нарушение на жалбоподателя за това, че управлява посоченото МПС, предназначено за обществен превоз на товари, в което няма монтиран тахограф. Актът бил съставен в присъствието на жалбоподателя; бил предявен и подписан без възражения. Писмени такива не били депозирани и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН (в действалата в този момент редакция). Въз основа на съставения акт на 10.06.2021г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на М.М. било наложено административно наказание глоба в размер на 1500,00 лева за нарушение на чл.3, §1 от Регламент (ЕС) №165/2014г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото **доказателства**- от разпита на свидетеля Ст. Хр. Ст., както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на разпитания свидетел следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични. Същият не се е намирал в никакви особени отношения с жалбоподателя и не извлича ползи от твърденията си, при което за съда не съществува основание за съмнение в достоверността на неговите показания. В изявленията на свидетеля се съдържа достатъчно информация, кореспондираща и на приложените

писмени доказателства, която позволява изложената фактическа обстановка да бъде счетена за установена по несъмнен начин.

При разглеждането на делото от съда са представени копия от Протокол от контролна проверка от 05.08.2019г., както и Удостоверение от 11.02.2021г. за монтиране на тахограф след извършен ремонт.

По делото са приложени и фотоснимки, отразяващи липсата на монтиран тахограф. Последните не са изготвени по реда на НПК и не представляват веществени доказателствени средства по смисъла на чл.125, ал.1 от НПК. Съдебната практика обаче приема, че случайно създадените фотоснимки, видеозаписи и т.н., които отразяват или съдържат информация за обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл.102 от НПК, следва да се третираят като веществени доказателства по смисъла на чл.109, ал.1 от НПК, тъй като представляват предмети, върху които има следи от престъплението (в този смисъл изрично е Решение №390/02.10.2009г. по н.д. №393/09г., II н.о. на ВКС).

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

При извършената **цялостна служебна проверка** с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, видно от приложеното копие на Заповед № РД-08-30/24.01.2020г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво нарушение му е вменено и да организира адекватно защитата си.

Съдът не намира основания да се съгласи с твърденията, че жалбоподателят е бил затруднен да разбере за нарушение на кой регламент е

наказан, доколкото същият е конкретизиран не само с номер, но и с годината на издаване. М. също така е професионален водач на МПС и трудно може да се приеме, че действително е бил затруднен при организирането на защитата си.

По приложението на **материалния закон** съдът установи следното:

Разпоредбата на чл.78, ал.1, т.2 от ЗАвПр задължава водачите, извършващи превози на товари с автомобили, които самостоятелно или в състав от пътни превозни средства имат допустима максимална маса над 3,5 тона, да спазват изискванията на Регламент (ЕС) №165/14г. на Европейския парламент и на Съвета от 4 февруари 2014 г. относно тахографите в автомобилния транспорт. По силата на т.1 на посочената разпоредба при превозите на товари с такива автомобили намира приложение и Регламент (ЕО) № 561/2006 на европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт. Понятието „водач“ е дефинирано в чл.4, б.В от Регламент (ЕО) № 561/2006, според който такова е всяко лице, което управлява превозно средство дори за кратък период от време или което се намира на борда на превозното средство като част от неговите задължения да бъде на разположение за управление при нужда.

В настоящия случай проверяващият лично е възприел обстоятелството, че жалбоподателят е управлявал процесния товарен автомобил. Констатирал е също, че превозът попада в обхвата на Регламент (ЕС) №165/14г. и Регламент (ЕО) № 561/2006. При така установеното съдът приема, че жалбоподателя е имал качеството „водач“ по смисъла на ЗАвПр и Регламент (ЕС) №165/14г., поради което е бил длъжен да спазва изискванията на последния.

На следващо място, разпоредбата на чл. 3, § 1 от Регламент (ЕС) № 165/2014 установява задължение да се монтират и използват тахографи в превозни средства, регистрирани в държави – членки, които се използват за автомобилен превоз на пътници и товари и за които се прилага Регламент № 561/ 06.

По силата на чл. 2, § 1, буква „а“ от Регламент №561/2006 на ЕО същият се прилага за автомобилен превоз на стоки, когато максималната допустима маса на превозното средство, включително всяко ремарке или полуремарке, надхвърля 3, 5 тона. Според дефиницията, дадена в чл.4 от Регламента **„автомобилен превоз“** означава всяко пътуване, осъществено изцяло или отчасти по пътища, отворени за обществено ползване с превозно средство, без значение дали е натоварено или не, ползвано за превоз на пътници или стоки.

Безспорно е установено от показанията на свидетеля, а и не се спори между страните, че товарния автомобил марка „Камаз 55 111“, управляван от жалбоподателя на процесната дата е от категория N3, съгласно разпоредбата

на чл. 149, ал. 1, т. 3, буква „а“ от Закона за движение по пътищата, т.е. неговата маса е над 12 тона. Следователно осъществяваните с автомобила обществени превози попадат в приложното поле на Регламент №561/2006 на ЕО. Автомобилът е включен в Лиценз №11251 за превоз на товари, т.е. същият се използва за автомобилен превоз на товари и поради това за извършването на пътувания по пътища, отворени за обществено ползване, независимо дали превозното средство е натоварено или не, е било задължително в същото да има монтиран тахограф. Не се спори по делото, че към момента на проверката в товарния автомобил не е бил наличен монтиран тахограф и следователно същият не е отговарял на изискванията на чл. 3, § 1 от Регламент (ЕС) № 165/2014.

Независимо от изложеното съдът намира, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана незаконосъобразно. Разпоредбата на чл.93в, ал.23, предл.1 от ЗАвПр предвижда специално наказание за водач, **който извършва обществен превоз** или превоз за собствена сметка на пътници или товари с моторни превозни средства, попадащи в обхвата на Регламент (ЕС) № 165/2014 или на AETR, които не са оборудвани с тахограф. Нормата съдържа както правило за поведение, така и съответна санкция за неспазването му. Граматическото и логическо тълкуване на нормата налага извода, че в настоящият случай водачът подлежи на наказание не във всички случаи на управление на такъв автомобил без тахограф, а само ако в момента на проверката е извършвал обществен превоз на товари. Нормите, въз основа на които се ангажира административнонаказателната отговорност на субектите не подлежат на разширително тълкуване и след като санкционната разпоредба предвижда наказание за водач, който извършва обществен превоз на товари, не би могло да се счита, че водачът подлежи на санкция във всеки случай на управление на подобен товарен автомобил, без обаче да извършва такъв превоз.

По смисъла на §1, т.3 от ДР на ЗАвП „Обществен превоз“ е превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане и икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство. Третата точка на цитираната норма дефинира понятието „Превоз на товари“ като превоз на товари с моторно превозно средство, осъществяван от лице за чужда сметка или срещу възнаграждение с моторни превозни средства, конструирани и оборудвани за превоз на товари, както и празните курсове, направени във връзка с превоза. Следователно за да се приеме, че жалбоподателят е извършвал обществен превоз на товари в момента на проверката следва да се установи, че същият е извършвал превоз на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение или че е извършвал празен курс във връзка с превоза, а конкретни данни в тази насока не са налице. В момента на проверката автомобилът не е бил

натоварен. Същевременно от приложеното удостоверение, издадено от „Тахо Варна“ ООД е видно, че малко след извършването на проверката, на 11.02.2021г., в 12,15ч. на процесния автомобил е монтиран аналоговият му тахограф, след извършен ремонт на датчика за движение. При това положение съдът не намира основания да не кредитира твърденията в жалбата, че в момента на проверката автомобилът не е извършвал превоз, а е управляван към сервиз в гр.Варна, в който е следвало отремонтираният тахограф да бъде отново монтиран. Този извод се потвърждава и от липсата на приложени по делото пътен лист, товарителница или друг документ, удостоверяващ извършването на превоз за чужда сметка или срещу възнаграждение. Следва да се отбележи, че в показанията си св.С. също не изнася конкретна информация в подобна насока. Показанията му са преценени от съда като изцяло достоверни, но само впечатленията му, че автомобилът е отивал да товари, не са достатъчно конкретни, за да се приеме въз основа на тях, че жалбоподателят е извършвал празен курс във връзка с обществен превоз на товари. Действително, пред свидетеля жалбоподателят е признал, че е извършвал превози без тахограф в предходни моменти. Това обаче не доказва, че и в момента на проверката също е извършван обществен превоз на товари, като с оглед данните от цитираното удостоверение следва да се приеме, че автомобилът е бил управляван с цел повторното монтиране на отремонтирания тахограф. При това положение липсват достатъчно основание да се счете, че жалбоподателят е извършвал обществен превоз на товари. Следователно той не е осъществил състава на нарушение по чл.93в, ал.23, предл.1 от ЗавПр и наказателното постановление следва да бъде отменено като недоказано и необосновано.

Отделно от изложеното, съдът счита, че приложението на чл. 3, § 1 от Регламент (ЕС) № 165/2014г., тълкуван съобразно дефиницията по чл.4 от Регламента, следва да се счита изключено в подобни случаи, предвид специалните разпоредби, съдържащи се в Наредба № РД-16-1054 от 10 октомври 2008 г.за одобряване на типа на тахографи и тахографски карти и за изискванията, условията и реда за регистрация на лицата, които извършват монтаж, проверка или ремонт на тахографи. Посочената наредба установява специални изисквания относно сервизите за тахографи, които следва да притежават съответно оборудване, мерки за сигурност, квалифициран персонал и др. и да бъдат регистрирани по надлежния за това ред.

Следователно монтирането и ремонта на тахографите може да се извършва само в специализирани за това сервиси, което обуславя необходимостта от придвижването на превозното средство до такъв сервиз, където да бъде извършен монтаж на тахографа. Поради това изискването превозното средство да бъде с монтират тахограф при всяко пътуване по пътищата, отворени за обществено ползване, не би могло да се отнася и до пътуването с цел монтаж на тахограф, което обуславя на самостоятелно основание извода за липса на административно нарушение в разглеждания случай.

За изчерпателност съдът намира за необходимо да посочи, че не споделя доводите за приложимост на разпоредбата на чл.3, б.“ж“ от Регламент №561/2006г. на ЕО, тъй като не се касае за пътно превозно средство, преминаващо пътни изпитания за целите на техническо разработване, ремонт или поддържане, нито за ново или възстановено превозно средство, което не е въведени в експлоатация. На ремонт е бил подложен тахографският апарат, а не самото превозно средство, като безспорно не са налице и останалите хипотези.

Предвид всичко изложено съдът приема, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а наказателното постановление- да бъде отменено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на жалбоподателя съответно искане, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.1 от ГПК на М.М. следва да се присъдят направените по делото разноски. Същите се изразяват в заплатени адвокатски възнаграждения в общ размер на 1155 лв. за процесуално представителство по АНД №3181/21г. на ВРС, КАНД №2503/21г. на ВАДМС и АНД №5220/21г. на ВРС, заплатени авансово, видно от представените договори за правна защита и съдействие. Доколкото възнагражденията са в минималния размер, предвиден в чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, разноските следва да бъдат присъдени изцяло.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 23-0000536/10.06.2021г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна, с което на М. СТ. М., ЕГН:*****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.93в, ал.23, предл.1 от ЗАвПр, е наложено административно наказание “глоба” в размер на 1500.00 лева, като **незаконосъобразно**.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна

да заплати на М. СТ. М., ЕГН:***** сумата от 1155,00 /хиляда сто петдесет и пет/ лева, представляваща заплатени адвокатски възнаграждения.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____